Två visböcker utlånade av Ove Ahlberg
Sösdala, Skrivna av mor och far
Bernard Ahlberg f. 1900 i Härlöv

Två Kopior på Mobiliseringsvian
Trangare visa
Mulsjukan i Västraby

(0)

Visbok för B. Ahlberg.
1922.

Jag har gjort så mycket som jag kan

Kvinnan påstår som ni vet,
att vårt land på gentlemän har bistt,
manen saknar artighet,
och är blott och bart en egoest,
fast hon kallar mej plebej.
Jag för henne alltid står på tå
hur hon än behandlar mej
tänker jag helt underdånigt så:

Refräng.

Jag har gjort så mycket som jag kan,
och som fodras av en gentleman,
jag har varit kvinnans slav,
hennen man och ~~[illegible]~~ vän och kanske lite mera,
men det räcker ända inte till.
Hon vet skälv ju knappast va hon vill
gör man så, eller så

ä' de inte bra ändå.
Kvinnorna doch ä' bra å ha!

I mitt äktenskap nu sist
var min fru en tjusande brunett,
och som sann idealist
ville hon betrygga ju min ätt.
Varje dag hon önskade
vi en tronarvinge skulle få.
Artig som jag alltid är
svarade jag henne hövligt så:

Refräng.

Jag har gjort o. s. v.

Åks det spårvagn jämt jag står,
bänkarna av kvinnorna besatta.
Jag har gift mej varje år
för att kvinnan hon ska få en plats.
När ibland, som jag ej bort,
hämmer hem på morgon lite glä'
och man frågar vad jag gjort,
alltid lika artigt svarar jag:

Refräng

Jag har gjort o. s. v.

När jag offrat allt jag har,
får jag börja leva som asket,
ty det enda som finns kvar
är min gentlemannaartighet.
När ej lyckan mer är hurld,
då vill jag dör och hemlen nå.
På min gravsten uti guld
där ska dessa enkla rader stå:

Refräng.

Han har gjort så mycke som han han
och som fodras av en gentleman.
Han har varit kvinnans slav,
hennes man och vän och hanske lite mera,
men det räcker ändå inte till
hop vet skälv ju knappast vad hon vill.
Gör man så, eller så,
å de inte bra ändå,
kvinnorna dack å bra å ha!

—o—

Salome.

Fram över Saharas glödande sand
tågar en trött karavan,
främst går en yngling från frankernas land,
spejande ned mot Sudan.
Plötsligt hans öga får brännhet glans,
kikarn till ögat han för;
han ser en kvinna, tråda en dans
till beduiners kör.

Refräng:

Salome, skönaste ros, orientens ljus!
Salome, skänk mig brännande kärleksrus
Salome, skänk mig munnen, som blod såröd
Salome, dina kyssar ger salig död!

Starx kennes solbrändas, nakna gestalt
fångar hans blick, för,n med ens,
~~fångar~~ för hennes skönhet förgäter han allt,
tärd av passion utan gräns.
Dold utav natten till tältet han går
tar henne vilt i sin famn,
och som i yrsel målet han går,
viskande hennes namn.

Refräng:

Tung är hans sömn, men ur ljuvt drömmeri
vaknar ännu hans begär,
till dess han störs av ett fasansfullt skri
som genom morgonen skär:
Hena den kvinna, hon svikit sin stam,
hon åt en främling sig bjöd.
Rasande störta hämnarna fram,
Salome ligger död!

Refräng:

Dock - Lisa.

Nu är jag din mamma och du mitt barn,
och storken en dag med dig kom,
din pappa, den otäcka fula harl'n,
de bry vi oss rakt inte om.

Refräng.

Lillan ska sova nu och va' snäll,
annars får lillan nog lite smäll,
inte va' stygg och skrika så där,
ser inte lillan, att mamma är här.

Förresten så ska jag säja smått,
att du har ett rysligt humör,
två gånger uti ditt huvud då slått,
då sånt som man alls inte gör.

Refräng.

Lillan har också fula manér,
när man ett tryck på magen dig ger,
så får du inte skrika ditt skarn,
sådan gör inga fina små barn.

En dag när jag tog dig på promenad,
en dockpojke mötte vi strax,
jag såg nog du rodnade och blev glad,
men han var ju bara av vax

Refräng.

Lillan ska' veta hon är för fin,
Lillan hon är ju gjord av porslin,
flirta med alla går inte an,
sådant det gör man blott med sin man.

Hett nyss fick du alldeles nya ben,
och armar det fick du i går,
och nu har du åter ställt till en scen,
för det du vill ha ett amrat hår.

Refräng.

Lillan ska veta, det är så fult,
att va' så fåfäng med håret gult:
om du vill färga håret så stor
jag du får vänta tills du blir stor.

Låt nu bli att gråta vyss vyss lill,
var mamma en smula för sträng,
så kyss nu sin mamma mitt hjärtgull
och kryp sen så snällt i sin säng.

Refräng.

Lillan ska sova nu och va snäll,
Lillan ska aldrig, aldrig få smäll,
vyss, vyss lull, mitt hjärta, min skatt,
nu ska vi sova vackert, god natt.

O Douglas.

Filmens konung vet vi vem han är,
den varenda tös har kär?
Drömmer göra de båd' dag och natt,
om sitt hjärtas bästa skatt.
Räkna varje himme och mint,
och när dagens mödor äro slut.
stå de främför bion i en klunga,
sjungande i korus si så här.

Refräng

O Douglas, du är vild och galen
presis som kannibalen,
jag dig beundrar och tillber,
när du klättrar upp och ner,
när du slåss och när du ler:
Dina vackra, vita tänder,
figur och dina händer,
förtrolla mig allt mer och mer.
O, min Douglas livets högsta ideal
aldrig mer blir min kärlek sval!

Douglas, hjälten, bor i flickors själ,
varje film hon mins såväl.
"Ta ner månen", såg du den min vän?
Gud så bra han slogs i den.
Nej i afton går jag ~~se~~ inte hem,
"Doggen" ska jag se i "Vem är vem".
Här musiken börjar, låt oss skynda,
i refrängen stämma vi nu in.

Refräng

O, Douglas, du är vild och galen.

Uti bädden drömmer värje natt
flickan om si "Douglas" skatt.
klättrar gör han, vigt och elegant.
runt omkring på sängens kant.
Men hon vaknar långt från honom skild,
ser ej ens på väggen någon bild,
fastande hon både händer skakar,
suckar under heta kärlekskval.

Refräng:

O Douglas, du är vidd och galen.

—o—

Visa diktad av № 57/3.
Erik Nyman under 8 dra mötet 1920.

1) Jag åter har en visa, alltfrån denna kås,
och frågar er kamrater, om jag den sjunga får,
den är om krigarlibet, här uppå denna jord,
den är ju bara liten, men den är lika god.

2) Man går på kompanirt, och ser så glader ut
och önskar gör man alltid, att dagen den var slut
men snart är mötet gånget, och jag skall resa bort,
så långt ifrån denna, så ödes-digra ort.

3)

Sen är jag frå från kronan, till hösten 23,
då måste vi ju rycka in, manövern skall ska
och ut med våra bårar, man blir ju inte glad
för svettas och arbeta, det får vi varje dag.

4)

Men sen när det är gånget, och vi skall resa hem
då få vi putsa lumpen, och lämna den igen
och aldrig sen jag tager, en uniform på mig
utan att det skulle, bli tal om något krig

5)

Det var ju också min [illegible], att jag till Norrland skulle med
jag gick och grämnde mig på saken, att jag blev nästan vid
men jag gick bort till doktorn, och sade som det var
att jag var lite dålig, sen var den saken klar.

6)

Jag nu min visar slutar, alltifrån denna gång
ja nu får en annan, skriva upp en liten vacker sång
men ingen av er visar att ni har något sätt,
att sätta upp en visa, så att den blir mig komplett

Hästeholm den 4/3 1922
skriven av 94 Ahlberg.

10

Åh i morron kväll!

Nu är jag led vid detta liv, mitt tålamod är slut.
Att vara stadgad äkta man jag ej mer håller ut.
I tvenne är jag varit gift och fången som i bur,
jag hängde hemma dag och natt, i solsken, ur och skur.
Man kallat mig för toffelhjällte, och för kvinnoslav,
Men från och med i morron kväll blir andra bullar av. (För)

Refräng.

Åh, i morron kväll,
Åh, i morron kväll,
Kosta vad det kosta vill min vän,
skadan tar jag hå igen.
Åh, i morron kväll,
det blir en värre skräll.
Jag har varit hygglig i flera år
men åh, i morron kväll!

Jag undrar just om alla andras fruar likna min.
I början var hon sät, men nu är hon ett hår av hin.
Hon låser in mig varje afton efter klockan sju.
Min enda fromma önskan är hon var en annans fru.
Och tar jag mig ett glas ibland, så blir hon malicios,
Men vänta blott i morron, "Barrabarn" jag släpper lös. (För)

Trots allt, jag har bedrivit lite ögonfleit i smyg,
och flickan, som jag menar, är så söt, men fasligt blyg
I morgon kväll hon lovat hon att möta mig, förstås
Jag föreslås en biograf, d, å platsen just för oss.
I mörkret kurragömma våra händer leka strax,
och när vi sent omsider, skiljs så är det just så dags (för)

Refräng

Åh, i morron kväll,
Åh, i morron kväll,
Kosta vad det kosta vill min vän,
skadan tar jag då igen,
Åh, i morron kväll,
det blir en värre skräll.
Jag har varit hyggelig i flera år
men åh, i morron kväll!

VI

Lars Petter.

I

På Grevens gods Lars Petter
i trasor syntes gå
De greveliga svinen han vaktade uppå
av hvem Lars Petter föddes å när å var å allt
han visste själv de ticke blottatt han fröså svatt

II

Allt vad som snuskigt hette
de honom göra bad
för Grevens många drängar
han tjänade som slav.
I stallet fick han ligga fast kölden small
i knut, de hästar hade täcken
men Lars hade ej en klut.

III

Den ende som till honom
en blick av ömkan ger
är Grevens unga dotter
ett barn som himmelskt ler
De kräseliga rätter som henne räcks vardag
hon gömde åt Lars Petter
som var så sjuk å svag

IV

Då böjar gossen gråta
å ser så hjärtans gott
uppå den unga flicka
som har därvid så smått
En dag kanhända att jag
kan återge igen, så har en röst i mig
viskat, en röst från himmelen.

V

Det var som första gången
jag hennes namn vid fått
jag kände mig så lyckelig
som om jag drömde blott
jag drömde då så mycket
som aldrig kan slå in
jag drömde å förlåt mig
jag drömde ni var min

VI

Adjö för sista gången
ni sänt mig aldrig mer
men giv mig lilla blommen
som ni i handen bär
Och flickan räckte blomman
med hand så fin å grädd

14

får jag den handen kyrsa
ja, gärna munnen med

VII

Ack herren Gud den högste
visst har jag drömt det så
gick detta i fullbordan
må ock det andra gå
Så sade ju hans Pitter
och som en pil flög bort
på gruveliga godsat.
han syntes ej så fort.

VIII

Knappt åtta är derefter
där kom en vagn så gram
Till slottets marmortrappa
i vagnen satt en man
Han syntes hög å reslig
med blska ädla drag
och slottet under klubban
just skulle gå i dag.

IX

Han ser en skymt i föns tret
av en förgråten mö.

Då breder sig en rodnad
ugyrå hans kind så röd
han träder in i salen
auktionen börjar gå
jag bjuder dubblå värdet
se här är pengar slå.

X

Sen gick han fram till greven
som halft förstummad satt
behåll ert gods min herre
men helsa fröken att.
då börjar han att stamma
men helsa fröken att
blandskatter ugyrå jorden
är hon min högstas skatt.

XI

Länge har jag grävat
i Kalifornien guld
ö samlat millioner
för hennes godhets skull
så ensam ö förskjuten
som jag av alla var
gav hon mig tröstallena

me räddar hon sin far.

XII

Sen gick han ut ur salen
ö greven fattar mod
ö snart i denna salen
där och ett bröllop stod
där vigdes de tillsammen
de barn dorns vänner två
där kan man tydligt finna
att Gud har ställt det så

Sinclairs holm 18/8 22
R. W. Svensson

Min Hulda.

I

När solen i vester sig sänker
Bak Hammarby skogar och tjell,
Och tusen små stjärnor der blänker
På himmelens mörkblåa pell,
Då styr jag min julle, då är jag så nöjd,
Då klappar mitt hjerta av glädje och fröjd
För Hulda min Hulda
För Hulda min Hulda
För Hulda min Hulda säg ja-a-a-a

II

Jag har inga sorger i verlden.
Jag älskar och älskas igen,
Vid hemmet, den torftiga härden,
Står Hulda min älskade vän
Och när som hon kommer då är jag så nöjd,
Då klappar mitt hjerta av glädje och fröjd
För Hulda min Hulda o. s. v.

III

Men om hon mig skulle bedraga
Då i verlden jag ensam får gå
Hvar dag shall jag sucha och klaga,
Ingen tröst jag ~~on~~ någon kan få.
O Hulda! jag reser då långt bort från dig
På jorden jag lovar du träffar ej mig.
För Hulda min Hulda o. s. v.

IIII

Men om du vill bliva min maka,
Jag lovar dig kärlek och tro!
För dig vill jag allting försaka
Vi bögga vårt tarvliga bo.
Der ~~glädjen shall lövas från [illegible] [illegible]~~
Och [illegible] ~~[illegible] shall flyg~~ bort från vårt tjell
För Hulda min Hulda o. s. v.

V

Två ögon de lyste som solen
Emot mig så kärt, inerligt,
Och Hulda hon rynka på kjolen
Men sa: "bry dej inte om sligt."
Nej Pelle, min Pelle, jag älskar blott dej
Ingen annan i verlden, och nej, ja och nej.
Ej Ola, ej Petter,
Ej Jöns och hans getter
Nej Pelle min Pelle du är min jag är din.

VI

Förr-n året har lupit till ända
I brudstol de gingo de två.
Hur än de i verlden sig vända
Tycks lyckan framför dem jemt stå.
Små Herlder och Pellar i mängd de nu ha
Och Hulda kom sjunger vid vaggan så bra
Ej Ola, ej Petter,
Ej Jöns, och hans getter
Nej Pelle, min Pelle, du är min, jag är din

Skriven av B. Ahlberg
den 24/8 22.

19

Anton och Cesilia.

mel: Låga ryttartorpet.

I

I bergen uppå Westmanland der bor en flicka skön
Att hennes like finnes ej bland dess ädla kön.
Hon älskad var on alla, men först vi nämna den,
Som hon på ömt har älskat från späda barndomen.

II

De båda unga namnen vi mycket känna till
Och dem för allmänheten vi här uppskriva vill.
Den sköna het' Cesilia ach Anton var hans namn;
Uppfostrades tillsammas der invid Neptuns strand

III

Så klar som midagesolen på himmelen den blå,
Så oskuldfull som svanen den ned i böljan blå,
Så varm var hennes kärlek, som hon till Anton bar
Fast mongen tapper krigare Cesilia tillbad.

IV

När veckan hunnit ända, hon sig åt landen går
Att där sin Anton möta, som vanligt år för år.
Förnyade sitt löfte och sen hon vände om,
Att räkna alla dagar tills söndag åter kom.

V

När nitton ljuva somrar sig lagt i Edens fav
Då åter kom Cesilia, åt lunden sig begav.
Då sågs en 'an' på stranden med längtande begär
Att få med svärdet hämnas på den hon trogen är.

VI

Med mod uti sitt sinne han träder jungfruns spår
Tills dess hans märka blickar den unge Antons når
Som helt förnöjd sig kastar emot sin hjertans kär
Som ungdom plägar göra då den förälskad är.

VII

Här språkades om kärlek, här sågs naturen le,
Och om de sälla dagar, som vore kommande
Men framför deras ögon sågs lyckans fumma slå
Och inom några veckor de ~~skulle~~ bröllop skulle få

VIII

Dagar följde timmar och timmar hvar minut
Och på de tysta samtal nu måste taga slut
Ty många solens strålar sågs vänligt mot dem le
Till varning för de unga och till avlägsnande.

VIIII

Till sist sin älskarinna han uti famnen slöt,
Och många minneskyssar på hennes kinder ljöt

Nu skall jag om dig drömma, tills dess vi ses igen
Dröj inte allt förlänge, du oförglömde vän.

X

Men bottom branta klippan fåg falska räven gömd
Och utav flickans minnen har all sin heder glömd
Med en pistol i handen han Anton kulan gav
Och honom nedertade i en förtidig grav.

XI

Den sorg hon måste bära kan ej beskrivas här
Och det må var man veta, som en gång varit kär
helt sakta han framviskade med döden nära sig
Cesilia, Cesilia, nu skiljes jag från dig.

XII

Nu sörjer hon och gråter, hon suckar och hon ber.
Med sina våta ögon hon ner åt lunden ser.
Hon längtansfull hörs ropa, men intet svar hon får
Ty Anton är ju borta och hennes suck ej når

XIII

Hon livlös faller neder uti hans lungna skot
Och vid hans halla sida hon sov en sömn så sot
Till dess den unge mördaren ur skogen träder fram
Som hotande och vredgad upprepar Antons namn.

XIV

Hon i sin faders armar nu genast kastar sig
O fader, dyre fader, skänk någon tröst åt mig
Hvart skall jag nu mig vända, hvar skall jag finna ro
Uvid min Antons sida i graven ställa bo.

XV

I vanvett flickan stiger ned till pilt öde rum
Den dagen var förliden och aftonen var skum
Hon några sader skriver och lemnar efter sig.
Farvål med eder alla, men sorgen reker mig!

XVI

Farvål älskvärde fader, jag teckna med min hand
Jag vill min Anton finna uti ett annat land
Ditskall han på mig vänta när först jag honom ser
Men jag skall nu dit fara der ingen sorg åmer

XVII

Hur skall jag kunna vandra uppå en osam stig
Ty det finns ingen menska, som mera gläder mig
Han som med myrtenkransen mig skulle skåde brud
Han fick sig själv iklåda den vita svepningsskrud.

XVIII

Förlåt din arma dotter, som så olycklig var
Som så sitt liv förspilde i sina unga dar

Mens verldens hårda prövningar mitt hjerta krossat har
Gud straffe varje menniska som härtill orsak var

XIX

För mig har glädjens dagar så hastigt flytt sin kos.
Och snarligt ligga vissnde, som en avbruten ros
Jag skall min brudfång bädda, den ingen finna kan
Förrän vid livets ända i fridens fälla land.

XX

Hon flyr i dödens sköte för den hon trogen var.
Den hon så många gånger i livet alskat har
Man henne ständigt söker, men ingen finner på.
Kanhända att hon vilar under böljorna de blå.

Skriven av B. Ahlberg.
den 25/8. 22.

Lejonbruden

1

I skimrande bruddrägt, så vit som nij skö
Står djurtämjäns dotter, en blomstrande mö,
Hon tvingas att räckas en räcka en främling sin hand
I morgon går färden till främmande land

2

Se gästerna samlas, men tid är det än
För. Selma att träffa sin trofaste vän
Och Borgsen hon ~~tvingar~~ gångar till lejonets bur
Att taga farvär av det älskade djur.

3

Hon sätter sig sedan der hon varit van
Och lindar sin arm om dess böljande man
Och skogens konung sin vildhet har glömt
Men Selma hon suckar och viskar så ömt:

4

Wi måste nu skiljas, min bruddräkt du ser
Hav tack för dek vänskap, vi råkas ej mer
Jag tvingas att räcka en främling min hand
I morgon går färden till främmande land

5

Ach barndomens dagar jag minnes ännu,

Då än jag var liten och liten var du
De flytt och ej mera vid leksysterns fot
Du får henner smekningar taga emot.

6

Du blickar så grymt du mig säkert förstår?
War lugn, kära du, men jag torkar en tår.
War lugn, hör min brudgorm mig kallar igen
Farväl då för alltid min trofaste vän!

7

En kyss nu till avsked hon lejonet ger,
Men vid gallret lejonet brudgummen ser
Med ens är dess saktmod och mildket förbi
Det reses sig häftigt i vilt raseri.

8

Den väldiga svansen nu viftande far
Och Selma står dödsblek, men fattning hon har
Att ropa och skrika var fåfängt beslut
för dörren står djurit, hon kommer ej ut.

9

Kom hit med en bössa nu främlingen skrek,
Ett skott snart skall ända den blodiga lek,
En dödtystnad herskar gevärit han får,
Har laddar men djurit hans mening förstår

10

Förtvilat det rasar i fängelsets bur
Will Selma försvara men vet icke hur
En dödtystnad herskar, Barmhertige Gud!
I stycken slet lejonet främlingens brud

11

Och sedan det drucket den älskädes blod
Det lägger sig neder med ned slaget mod
Wid blecknande liket och väntar på tröst
Då sändes den kulan som krossar dess bröst

Skriven av B Ahlberg
den 25/8. 22.

Hemlängtan

1

Nu sol gått ned nu är det kväll.
Men stjärnan blinkar än
Hon blinkar än så glad och säll
Men jag blir glad igen
Jag varit glad, men icke här.
Ej detta land min hebygd är
"Vid "Siljan" är mitt hem."

2

Jag minns så väl jag hör det än.
Hur skogen sussar där.
Och stugan vår som stod i den
Ej glömd av mig hon är
Hon var så låg men kär ändå
Än torde hon i dalen stå.
"Wid "Siljans" sköna strand."

3

Och forsen där han sköng så glatt
Jag minns det som i går
Ack där. Ja där, så mången natt
Sin harpa näcken slår,
Där dansar gladt på blommig strand
Små älvor där med hand i hand.
"Wid "Siljans" sköna strand."

4

Jag bor så långt från hemmets dal
Men tanken flyger dit
Och kommer vinden frisk och sval
Han hälsar, hälsar hit
Då tänker jag, du varit där
Du varit där min hembygd ar
"Wid "Siljans" sköna strand"

5

En dalason vid fjärran flod
Så klagar, längtar, ber.
Till hemmets dal där förr han stod
Så mången stjärna ler.
Och minnet utav tvänne dar
I ögat rinner tåren klar.
"Som "Siljans" Silverråg."

Skriven. B. A. 3/9:22:

På Rojne strand.

1

Hjorden betar och klockan klingar.
Klockan klingar på Rojne strand.
Svanen flyger med vita vingar.
Flyger högt emot månens rand
Vårens vindar i löven gå.
Solen skiner men skön är blå
Men jag sjunger min långå längtan
Sjunger ensam på Rojne strand.

2

Fader min är en björk i skogen.
Mode min är en sommarsky.
Broder min är ett ax på logen.
Syster min är ett vinterny,
Ensam är jag lik hedens ~~blomma~~ ljung
Blommar ensam men vissnar ung
Men jag sjunger min långa längtan
Sjunger ensam på Rojne strand.

3

Om den strålande solen viste.
Om hon visste mitt hjärtas håg.
Allt sitt leende sken hon miste
Skulla, sjunka i kvällens våg.
Sjunka, Sjunka i nattens famn
Men jag viskar min älsklings namn
Men jag sjunger min långa längtan
Sjunger ensam på Rojne strand.

skriven av B A 2/9.22

Kom
Ja d
Kostar
Jag är

Kom
Ut på
Ja dej
Ja är

Kom
Maja
Maja
Ja är

Koster-valsen

1

Kom i kostervals, slå din runda arm om min
Ja dej föra får hiohej vad det viftar och går hals
Kostervalsen går, lek o smek blir i skrever o snår
Jag är din och du är min, allra kärasten min
Däjeliga mö på kosterö
Du min lilla rara fästemö
Maja lilla hej, Maja lilla säj
sej vill du gifta dej.

2

Kom i kosterbåt, nu i natten följas vi åt
Ut på hav vi gå, där som mareldan blänker så
Ja dej smeka vill, där som dyningen lyse som blå
Ja är din, och du är min, allra kärasten min
Däjeliga mö o.s.v.

3

Kom uti min famn, i din famn jag finner min hamn
Maja jag är din, du är min allra kärestan min
Maja ja o du kuttra sjr, mun emot mun kuttras ju
Ja är din och du är min allra kärestan min
Däjeliga mö o.s.v.

4

Kom i brudstat kom innan året huminit gå om
Maja ja är din, lilla du som min brud blir du min
Maja då blir ja då blir ja så sjungande gla.
Ja är din och du är min allra kärestan min
Däjeliga mö o.s.v.
skriven av B A 3/9:22:

Bevärings-Visa för 1916:

1

Hej sjung hopp follera. Framot marsch nu hurra
Nu för kungen i taljan ett tag ska vi dra
Vi ska lära marschera och skjuta o slåss
Fast det är bara skoj det förstås.

Refräng

Vi för kung och för land
Sha med vapen i hand
Glo som vargar om än Dett blir höttsamt i-
Det får ej vara fjäsk om än tanken blir ~~fäsk~~ bland
På det dagliga öttor och fläsk

2

Hej sjung hopp follera det blir roligt hurra!
Höra på när befällen de svära så bra

Dra
Åsn
Hej
En
Lilla
Därfö
Vi
Hej
Går
Kappa
Men
Vi
Hej sj
Då
Vi ha
Fast
Vi f

Dra åt helvete ox din drummel blekvan
Åsna kan du ej höra din far!
Vi för kung o för land o. s. v.

3

Hej sjung hopp fallera framåt marsch hurra
En buss tobak kan liva humöret-vassa
Lilla lärkan i fickan vi bära också
Därför illa vi sällan ju må.
Vi för kung o för land o. s. v.

4

Hej sjung hopp fallera när revoljen hurra
Går, ett skutt vi ur brittsen så lustigt ta
Kappsegrare har var och en då kanske
Men vad hjälper det herr min je!
Vi för kung och för land o. s. v.

5

Hej sjung hopp fallera När det slut blir hurra
Då varendaste eviga själ blir så glad
Vi har lärt oss marschera och skjuta och slåss
Fast det är bara skoj det förstås.
Vi för kung kung o för land också vidare

skrivit av J. L. 17/9 22.

Drabanten Gustav Örn.

1

Kung Karl bedrifter flögo
Kring hela jordens ring
Förstorade av många och underbarating
Hans namn med stolthet nämdes
I hydda och palats
Hans bild i varje boning
På väggen hade plats.

2

En dag då konung Ludvig
Vid bordet satt och åt
Omgiven av sitt hovfolk
I all sin prakt och ståt
Han yttrade: Jag skulle
bra gärna vilja se,
hur svenske kungens bussar,
se ut, och sig beté.

3

Då reste vår minister
sig upp från bordets rund.
Och svarade; Er önskan
kan ske i denna stund,

Ty en av hans drabanter
som hem med bud i går.
I vakten uban före
vid slottets port han står.

kung

7

Låt honom genast komma
i salen in till oss.
Uti opar konung Ludvig
så glad uti i sitt sinn
Och fröknar och prinsessor
En rad så lång och skön
De sågo upp på kungen
och höjde samma bön.

8

Snart hördes vapenslammer
Och kunga stog vid dörrn.
Och in i salen träder
drabanten Gustav Örn
Han gjorde krigarställning
så golvet dallrade
Och skyldrade med värjan
så fönsten skallrade

6

Lång var han som en jätte
och högrest, axelbred.
Med gråsprängt hår som räkte
till skulderbladen ner.
Hans ansikte var var krutstänkt
med många svärdshugg på
Som ännu lyste röda.
Hans ögon voro blå.

7

P huvudet han hade
en stor bredskyggig hatt
Omslutet tätt om livet
ett älghudskyller satt
Om livet satt ett bälte
ovanligt brett och stort
Med breda säljor fästat
på vederbörlig ort.

8

Vid sidan satt hans sabel
av svensko stålet gjort
Och uppå vänstra armen
man tvänne handskar såg
Av buffelläder voro

hans stövlar likaså
Med jämbeslagna sulor
och stora sporrar på.

9

När kungen och hans hovfolk
på honom länga sett
Varunder mången man
mot drabanten aven lett
D yttrade att man förfriskning
till honom skulle ge
I det man även ville
hans matlust också se.

10

Då trädde fram en junker
med fin konfekt och vin
Och bjöd åt karolinen
som med en fryntlig min
Den hela flaskan tömde
uti ett andedrag
Och sen konfekten svåljde
uti ett ~~andedrag~~ tag

11

Där stod han kög och restig

Honolulu.

1

Jag har farit runt i vörden
men den allra sista färden
till Honolulu på Havaii strand
aldrig någonsin jag glömmer
Både natt och dag jag drömmer
Om Honolulu där en gång jag steg i land

Refräng

I Honlulu går man klädd liksom en Sulu
en ring i näsan på suluvis
och föresten är kostymen
att man lägger bort kostymen.
Följ med mej till Honolulu
där är ett paradis.

2

Ni förstår att jag mig skötte
ty en liten dam jag mötte
så svart som natten men med en mun som (lack
Under pilmer och bananer
lärde jag mig nya vaner,
vad skall man där med handskar, frack o chyre
|clack

Refräng

Uppå stranden av Hawaji
där står en palm så fin och svaji,
min grav skall bäddas när jag en gång dör
När jag in i himmeln når
klädd i sida vita kläder
en sång till banjo sjunga änglarna i kör.

Refräng

av Ahlberg

39

likson ett gamalt träd.
"Om han kan vara farlig
att fäkta litet med."
Så tänkte en fäktmästare
som på ett sirligt sätt
At karolinen rähte
en liten nätt florett

12

Men denne stod orörlig
och intet vapen tog.
Varför fäktmästaren honom
på näsan händigt slog.
Till bovets stora nöje
som såg på detta spratt
Och reste sig från bordet
med munterhet och skatt

13

Då brunno jättens ögon
ett steg framåt han tog.
Och fransmannen en örfil
med flata handen slog.
Så att han for i väggen
och dog på samma stund

Och blodet stänkte vida
i hela salens rund.

14

De sköna föllo neder
i vanmakt nu envar.
Och ~~hela~~ skälva kungen darrade
för en så bister kar
Men vår minister skyndade
att föra honom ut
Från det bestörta hovet
och därmed var det slut.

15

Det syns et hål i väggen
där fransmannen han föll
Till karolinens ära
det tydas kan så här
Till minne av en örfil
utav en karolin
Som inte villa fäkta
men slåss av bara hin

Slut.

Skriven av.
B. Ahlberg.

Sommarvisa

1

Nu e de sommar nu e de sol
nu e de blommor och blader
och granner lyser varenda kjol
båd tös och gosse är så glader
Nu kan en känna vad livet är
bland vachra töser och blommer
Nu kan en känna att en är kär
nu kan en känna de e sommar.

Refräng

Hejsan jag är så innerligt glan
så jag skulle kunna springa åsta
kyssa alla vachra flickor i en ra
ulah att tappa andan.

2

Nu spelman spelar och polskan går
nu e de fart uti bena
och pulsen brinner och hjärtat slår
så gruvligt ljuvligt vill jag mena.
Nu kan en glömma all sorg och nö
Nu kan en dansa och skrattа
nu kan en träffa sin lilla mö
nu kan en dansa hela natta. Refräng

3

Nu allt är stilla och allt är tyst
och skogens blommar der sova.
Och flickans läppar som nyss jag kysst,
vad tro ni väl att de mig lovat?
Jag säger ej vad de lobat mej
men fråga månen som lyser,
han vet nog allt men han skvallra ej
han bara ler i mjugg och myser.

Slut. / M. Ahlberg

Fagerövalsen

Nu pojkar och jäntor är sommarens tid
och sola hon lyser så vän och så blid
I kvällningens timma vi möts någonstans
och med lilla vännen jag gånger så glad till dans.

Refräng

Lilla väna mö, uppå Fagerö.
Kom lilla vännen, kom i min båt,
kom skall vi följas åt
uppå böljan blå skall sen färden gå,
och sen skall du när jag når i hamn
vila i min famn.

2

Hör dragspelets låtar som kvällsvinden bär,
dess eko det ljuder bland kobbar och skär,
Från brygga och båtar hörs glättiga skratt
och kyssar och smek uti ljuvelig somarkratt

Refräng

Lilla väna mö, uppå Fagerö
Kom lilla vännen, kom i min båt,
kom skall vi följas åt
uppå böljan blå skall ven förden gå,
och sen skall du när jag når i hamn
vila i min famn.

3

Säg känner du doften från sjögräs och tång
den föller mitt hjärta med glädje och sång
Ach livet är långt, ja, men sommaren kort
Tag vara på tia förrän att ho rinner bort.

Refräng

Skriven av; Ahlberg.

Den gula paviljongen

1 vers

Alla vackra sagor börja som vi veta
Vanligtvis det var en gång
Sagan som jag nu skall tala om skall heta
Blott den gula pavilljong
De svarta bovarna som uppras till
Det är Akerlund och Daniel och Smith
Oskulden och vår lilla Selma är
Och bovarna di sa så här.

Refräng:

Vill ni gå med ost in
I den gula paviljongen
Där guden Amor själv
Sedan länge sättet fången
Vi slår om ni så vill
En kille-killi-kille-kill.
En liten kärleksdrill
Nå-ja kyss till.

2 vers

Liten Selma endast vackra sagor kände

Trodde värden mest om gott
Åkerlund och Danill och Smidt de rände
Runt i Sernas sagostett
Snart nog de våran Selma lill förfört
Finurligt menat sen hon hade hört
På lockelserna ifrån livets älv
Så börja hon att ~~st~~ sjunga skälv

3 vers

Hon fick stora skaror sig att följa
I den gula paviljong
Men då Gud såg hennes skaror numer sörja
Att de lytt till hennes sång
Ja nåt så hemskt man uti paviljongen såg
Det var rent ut sagt ett dionytts tåg
Man älska, svor och drack på samma gång
Och jämt så sjöng man samma ~~g~~ sång

7 vers

Lilla Selma hon blev lagd på på roster
Arma döth förförde barn
Och en vacker dag så gick hon uti kloster
För att slippa syndens garn
Men paviljongen blev hon aldrig kvitt
Ty Åkerlund och Daniel och Smith

De stod var aftonstund där utanför
Och spöngo ständigt samma kör.

Refräng

Vill ni gå med oss in
I den gula paviljongen
Där gaden Amor skälv
Sedan länge sitter fången
Vi slår om ni så vill
En kille-kille-kille-kill
Och vinden viskar still
Nå-jå kyss till.

Slut

Skriven den 22:7:1923:
av: Bernhard Ahlberg

Turallera!

Sjömansvals från norska Sörlandet.

I

En glader sjöman som på böljorna far
Turalleri, turaldera,
Han har ~~båda~~ många glada och trevliga dar
Tjofalleri, hurra.
När vinden är frisk lättas ankaret opp
Och segln de gå med sjunging i topp.
Tjofalleri, hejfallera, turalderi, hurra.

II

På briggen "Neptunus" en hyra jag fick.
Turalderi, turaldera,
Med last utav props vi till Kapstaden gick
Tjoffelleri, hurra.
När lyckligt vi anlänt till Kap vid en kap
Det kom där en flicka med hatten på svaj.
Tjofalleri, hejfallera, turalderi, hurra.

III

Jag ~~hyfte~~ på mössan — hon nickade glatt,
Turalderi, turaldera,
Sen fråga jag: "Får jag er följa min skatt?"

Tjofalleri, hurra.
Hon gav mig ett smil och så sa hon: "Kyss till,
Du glade sjöman, jag är din om du vill!"
Tjofalleri, hejffallera, turalderi, hurra.

IIII

Den flickan mig förde allt in i ett hus.
Turalderi, turaldera,
Där levde jag som i ett tredagarsrus,
Tjofalleri, hurra.
När krusen blev tomma och hyran var slut
helt huvudlöst på gatan jag hyvades ut.
Tjolfalleri, hejfallera, turalderi, hurra.

V

Men då blev jag nyckter och sjövild och stark,
Turalderi, turaldera,
Och rusade opp och gav porten en spark.
Tjofalleri, hurra.
Sen skrek jag: "Hello — den som vill eller kan
'come on' till en vals med en glader sjöman."
Tjolfalleri, hejfallera, turalderi, hurra.

VI

Ur porten av bovar det kom väl ett tjog,
Turalderi, turaldera,

Och strax blev jag uppspelt och varm i min håg,
Tjofalleri, hurra.
Den förste jag hastigt i skankarna tog,
Med honom jag sedan de övriga slog.
Tjofalleri, hejfallera, turalderi, hurra.

VII

Och när så den trefliga valsen var gjord,
Turalderi, turaldera,
Jag tände en pipa och gick lugnt ombord,
Tjofalleri, hurra.
Åt flickor och pojkar jag vifta ajöss,
Ty dagen därpå stack "Neptunus" till sjöss.

Slut

Malmö den. 11: 8: 1923:

M. B. Ahlberg

1) Se ...
styr ...
Segelu...
Oceane...
Målet ...
där.
Så i öne...
hosan ...
önskar ...
Ty ma...
framtu...
vorden ...

I blandt...
moder ...
ivrigt ...
Hennes ...
berett ...
maka ...

Bäst ...
vadår ...

Ett skepp i lågor.

1) Se ett skepp, det lemnar hamnen och styr ut på böljan blå! Blåser vindar uti segeln, att vårt skepp framföra må. Över Oceanens boljor, Kalefonien ju är.
Målet för vår långa resa, guld vi skola skörda där.

2

Så i önskningar man drömmer, skeppet hosan styr från land. Mot det mål man önskar hinna, ingen svårighet ser man. Ty man tänker blott på lyckan, och på framtid ljus och lång. Derför är man lyckligt vorden under vågens vilda sång.

3

I bland dem som lyckan sökte, var en moder med sin son. Som till västern ivrigt längtar och som resans slut är mån. Hennes man har alleredan rest och rum beredt förut. Och han väntar ~~nu~~ glad sin maka och sin lilla son ditut.

4

Bäst man tänker ingen fara görs allarm, vad är det säg? Oceanens boljor ryta, vattnet

fradgas på vår våg. Kanske har vårt skepp gått sönder, sprunget läck vad är det då. Så man ropar om varandra, men ingen vet vad som står på.

5

Skeppet brinner, hjepk att släcka ropa sjömän ~~springande~~ omvarann. Se hur röken nu framträder, dödens tungor se man kan, Allt förgäves! skeppet sjunker, ut med räddningsbåtarna! Se hur ivrigt alla söka att sig plats i dem utse.

6

Sista båten skeppet lämnar, men vad ser man uppå däck. Modern som till västern skulle med sin lille son, så täck. Fins ej plats för dem i båten, nej blott en der rum kan få. Skynden er, kapten säger, väljen, vem som med skall gå.

7

Först syns modern tveksam vara, men hon snart besinnat har. Gossen skall gå ned i båten, jag skall gärna stanna kvar Och sin son för i famn hon sluter

sista gång så kärleksfullt. Avskedståren ymnigt rinna, ändock säger hon så hult.

8

Gå min son i räddningsbåten, jag skall gärna stanna kvar. O. farväl, glom ej din mamma, avskedskyssen brännhet var. Var nu alltid snäll min gosse, såg din far jag dog för dig. O. farväl, hon höres stamma, gossen min glom aldrig mig

9

Båten lemnar genast skeppet sedan gossen hunnit ned. Ingen tid var att för spilla och nu sjunker skeppet ned. Uti djupet liksom höres, arma moderns avskedsbön. Om din mor du ej förgäter giver Gud dig nog sin lön.

Tågarp den 31 aug. 1924

Olga Ahlberg

Törnrosen. (Sjömansvisa.)

1
Om du med mig en stig vill gå,
stig vill gå.
En törnstig vi vandra få
vandra få.
Ahn blott jag vet att du är när -
En rosen vän för mig det är.

2
Så sjöng han högt på vägen der.
vägen der.
En sjöman trött på mödor och besvär
och besvär
Han efter många flydda år -
Till hemland åter skåda får

3
I förbifarten tänkte han
tänkte han.
Jag några rosor köpa kan
köpa kan
Att förära o lilla vännen min -
Till trädgårdsmästaren går han in

H

Trädgårdsfrun till mötes går,
mötes går,
Hans ärende hon väl förr
väl förr
Så skyndar hon till trädgårn lätt –
Att binda honom en bukett.

5

För varje blomma som hon bröt
som hon bröt
En tår från hennes öga flöt
på kinden flöt
Säg varför gråter du, min lilla vän –
Ty blad och blommor väka snart igen

6

O, nej jag gråter ej för deras skull
deras skull
Ty trädgården är full
liljor full,
Men jag gråter för min älskling blott –
Jag är ju gift och sorgen blir din lott

7

Har tack, du kände mig igen.
mig igen.
Min egen kära hjärtevän,
hjertevän
Men nu drömmen flytt sin kos –
Till minne gar mig blott en törneros.

8

Med törnerosen i min hand
i min hand
Vill glad jag fly från detta land
från detta land
Till dess min grav jag får till slut
Min kärlek då jag andas ut.

Tågarp den 1 Septm. 1924

Olga Ahlberg

Lugn vilar sjön.

1

Lugn vilar sjön. Kring berg och dalar
Sig solen sänker, mild och varm.
Nu fridens röst ej mera talar,
: Han slumrat in i skogens barm:

2

Lugn vilar sjön. Ren aftonvinden
Fågeln ro sig lägger ner vid ön
Och blomman blygt sitt huvud sänker
Hon beder framt sin aftonbön.

3

Lugn vilar sjön. Så fridsamt vinkar
De ljusa stjernor från det blå:
Var tyst var still du Menskohjärta
Snart även du skall friden få.

Tågarp den 1 Septm. 1924

Olga Ahlberg

Elvsbors visa.

1) Den blomsterprydda gondolen gled.
Utöver Elvsbors böljor ned.
Det var så hemskt i den mörka natt
En flicka skön vid rodret satt.

2

Kring pannan bar hon en lagerkrans,
Beprydd av stjernornas milda glans
Hon sjöng om vännen så ljur och kär
Som uppå Elvsborg fänglslad är

3

Och Herman hörde den stämman klar
Som genom jernbeslagna fönstret far.
Hallå han ropar min sångarvän,
Nog känner jag din röst igen

4

Jag haver mördat ett barn för dig.
Du kunde väl ha förlåtit mig
Men kärleken den är lika stor
Hos fången som på Elvsborg bor

5

Men stormen ryter och åskan går
Och böljorna emot Elsborg slår

Det blixtrar till och fången såg
Sin sångarvän i böljan låg

6

Att sitta inspärrad i en bur
Så klagar fången, ack arma djur
Min Sigrids öde jag dela må
Min grav skall bliva böljan blå.

7

Sen skall jag liksom en vålnad gå
I bland de vilda skaren ~~får~~ grå.
Min Sigrid uti ett annat land
Jag trycka skall din trogna hand.

8

Och fången uppå Elsborg satt
Till dess han rymde derfrån en natt
Och störta' sig uti böljan blå,
För att sin Sigrid återfå.

9

Mången gång uppå Elsborg sén
Man haver hört en stämma ren
Och denna röst man känt igen
Ty det var fångens sångarvän.

Tågarp den 1 Septm. 1924

Olga Ahlberg

(Skepp som mötas)

1/ Det var en gång en Sjöman.
Med mössan käkt på svaj
Han hette Axel Öman
Han hade blå kavaj
I kärlek rikt begåvad
Hans älskling hete Maj
Han var förut förlovad
Med en som var molej

2 Refräng,

När Axel från Manchester
Kom hit till hemmets kaj
Han henne bjöd på fester
På vin och äppel paj
Hon i hans blick sig spegla
Han trohet svor i maj
I juni bort han seglar
Direkt ner till Shanghaj

3 Refräng,

En annan tös fick handen
Och vin och äppelpaj
Men sörjande på stranden
Går nu hans älskling Maj

Från kinden tåren rullar
Och Oman falske blaj
Han går nog snart och drullar
I vattnet från min kaj.

4

Refräng.

Han for från barn och maka
En dag till Panguaj
Men han kom ej tillbaka
Han slöks nog av en haj
Så går det varje sjöman
Allt uti blå karaj
Som är så falsk som Oman
Var mot sin älskling Maj.

Refräng.

Uppå havet vågerna gå.
uppå himlen stjärnorna stå.
Barometern den faller och seglen de slå.
Atlanten är buljande blå.

Rio Nights. (Drömlandet.)

Det var en gång, så börja alla sagor,
En kvätt i mina drömmars land.
Nyss solen den gått ned,
Långt bort i västerled,
Och stjärnorna de tänts på himlensrand
Der lyste mig och vägen så mig ledde
In uti en rosengård.
All nattens romantik,
Och tystnadens mystik.
De smälte liksom hop i ett akord.

Tyst och stilla som en andeskepnad.
Sagans fé gled fram som en chimär.
Jag i nattens timma
Sag vid månens strimma
Allt hon liknaden, som jag höll kär.
Hon förde mig vid handen ut i värden.
Värden, vilken manniskan förstört
Lyckan var oss huld.
Allt blev gods och guld.
När vi med vårt trollspö det berört.

Jag sporde om ej kärleken den vare.
Livets dyrast klenod.
Vemodigt sågs hon le.
Min vackra goda fe.
Och visa' mig en ros så röd som blod.
"Där har du kärleken, som du har drömt om
vuxen i ditt sagoland"
Så bröt hon blomman av
Och sorgset den mig gav.
Den vissnade och föll ifrån min hand.

M. B. Ahlberg. 1925.

Bondjass.

Nu Joan på Snippen har köpt sej klaver,
må åttio basar å fint fanér.
Och nu ä de dans varje lörda ~~gunås~~ gi ger
så på bönemöte gar nog ingen mer
När som Johan tar klavere mellan sina
händer, jäntera di skrattar så di visar sina
tänner. och när han drar uppå bäljen ut drag
sen blir de jass intill ljusande dag
Alla våra pigor liksom våra drängar
känner melodiens liksom taktens alla svänga

Joan han spelar så skjortan blir våt
lägger sin själ i varjenda drag spelslåt

2

Nej, kors! se bå' Ville ä Agust ä' mé
di trivs nog bäst där dé tivåt ä'
Fast gammal en blir när som åra går te
ska' en välan inte va less' för dé
Dansa dé kan alla bå de käringar å gubbar,
så att dammet ryker mella 'turar, sten å
stubbar får di en gammal å känd milodram
dansa di ar sig minst ett kilagram
Ganda Tia, stå ej längre si så där a skolka
killar inte dé i tärna när di spellar polka
fatt du ä sjutti å já sjutti fem. så ska vi
jassa mä' gammal bonnaklåm.

3

Och bloggarpapelle a hack storpajen di kom
ni en väska direkt från station. Di har
vatt i stan fått hem sin ranson dé syns
på bena, de hörs på ton. Hoppa flickor, så
ni visar hela underkjolen, dra på baljen
Joan, så du trillar under stolen. Tjo ska
du ha dej en stor pillknäck. Den gör i

piglocket ett stort underverk.
Hadeliå, hadeliå, hade ride ralla
dansen går så dammet står, tess tuppen
borjat galla. Tack ska du ha för du spela
så brå så hissa vi Joan, hurra, hurra, hurra.

4

Nej här se du Rotta, du kan väl komma hit
så skall jag dig följa på vägen en bit
är hunden inte lös går jag med dig ändå dit
i fall jag får lönen för moda o flit.
Ni som inga flickor har går genast hem
i snarken, så att ni i mårgon utar bonn
får sparken för att ni säver bak stutar
och plog, vi som har flickor vi klarar oss
nog. Joan uppe Snippen om du ingen
ting har för dig ställer vi till skvallen igen
uppå ansdag eller lörda, ja de å säkert de
tomma vi på adjöken o hej för i kväll
flickor små
Tågarp — Julen 1924

O. P. Ahlberg

Salta Tåren.!

1) Sjömannen av till bad sinne o håg.
hej come along, glädje o sång.
prisis som allanternas gangande våg
skyhög å avgrynds djup låg.
Om det sjunger i stagena
blir han i tagena
lämnar behagna
hemma på land.
Till de främmande rikena
ner i tropikerna
vrider han rotten med stadig hand.

Refräng.

Du ska torka Salta tåren, lilla vännen
som på kinden rinner klar, å kall san
å ta de lugnt i alla fall san
ty snart är jag igen, för det har jag
på känn, att kärlikslågan brinner klar
för dej min egen lilla kära, rara vän san
å hoppets blänkfyr lyser än san
uti alla fulla fall tjo trader vill.

2

Å haver han rullat så hyran är veck
hejsan kast loss, lina o tross.
då längtar han åter till kära o beck
uppå ett svejande däck
Ja då knuggar han glatt igen,
fast i en ratt igen
dag liksom natt igen
slår han sitt glas
tills han ankrar i hamn igen
där nästa famn igen
bjuder välkommen till nytt kalas
refr.

3

Men kastar han ankar å firar var klut
hal alleman, släck å gör an.
Ja då har han lessnat på storm arnast tjut
då vill han blott vila ut.
När han slutar med kryssarna
börjar han kyssarna
hem i ka bysserna.
glupskt som en haj
Men si blåser en sjungande
bris går han gungande
återigen på atlanten svijj (Refr.)

4

Förlovnings ring från din lättmatros blå
blänker så fin, me sin rubin
å schalen från Stina me gullränder på
liksom en brosch ska du få.
Utifall att du stagi dej
å ej bedragi mej
ej heller tager dej
en annan vän
Då de utlänska gänterna
ger jag presenterna
någon av dem är väl trofast än.

Polkan går!

1)

När som sola har gått ner
tal Karl Erik sitt klaver
spelar opp me ett
till en fin och nätt,
flink och lätt
gammal grann polkett.

Ingen jänta kan stå still
alla pojkar dansa vill.
Det blir friska tag
i vårt glad lag
dans intill ljusan dag.

Befräng.

Addeli, addelej, faderi, faderej
Den gladaste bland skepparna
för sin tös i stepparna
kysser'na på läpparna.
Aaddeli, addelej, faderi, faderej
här över gröna ängarna
över blomstersängarna
polkan går fram tjohej.

2

Handelsman från Södervik
han som luktar kosmetik
kors i all sin dar
såna steg han tar
girar, far,
men går alltid klar.
Och så Sjoblom som har vatt

Ire är i Amerikat
par i väg sin kos
med en skärgårdsros
röd liksom krösamos.

Refräng:

3

Gamla ~~Ky~~ skeppar Gödeman
det var värst vad han går amm
så han stänger stör
fast han fyllt i vår
sjutti år
ja si den är svår.
Och så Längnäs-Hannas "strutt"
han är me och har ett skrutt
han är hatt och sne
men vad gör väl de
nog kan han hoppa me.

Refräng:

4

Vill du bli min hjärtevän
ska vi ta en svängom igen.

Får jag föra dej
hela livet, säj
tjosan hej
vad jag älskar dej!
Jag ska köpa dej en ring
med demanter runt ikring
och en herrskapshatt
med en blomrabatt
min lilla kjärteskatt.
Refräng:

5

Ska vi ta en åkålång
utav estnisk pikardong.
Det ger fart åt blon
man blir lätt på skon,
starka don
ger den rätta tron.
Var försiktig me putelln
den ska räcka hela kvälln
då och då en klunk
mellan spelens dunk
ta vi till polkans lunk.
Refräng: slut.

Sverge är bäst ändå!

1

En sjöman här i världen,
som far kring hav å land
för honom skiftar livet lätt
som vinden gör ibland.

Refr.:

Fast jag titt å tätt
i alla länder sett
den skönhet, som jorden kan bestå.
Å den har frestat min själ,
så har jag känt likväl
att gamla Sverige ä bäst ändå.

2

Man tror förstås att Sverige
ä någon nordpolsö,
där björnar traska kring på gatorna
bland is å snö.

Refr.:

Nej, de ä ett land
långt bort i solens brand,
där himlen och ögonen ä blå.
Å där finns skogar å sjö,

å där stå flickor i kö.
Ja, gamla Sverige är bäst ändå!

3

Fast gula små prinsessor
nu ligga här på sväj,
å kärleken den väntar styrman Karlsson i Shanghej.

Refr.:

Så ska ni förstå,
att mina tankar gå
till kusten vid klipporna de grå.
Fast här det ges romantik
å poesi å mystik,
ä gamla Sverige nog bäst ändå!

4

Man äter ris med pinnar,
de är ett sorgligt liv
för den som blivit barnafödd
med gaffel å med kniv.

Refr.:

Till smörgåsbord får man två av grodans lår,
av svalbon desserterna bestå.
Men jag fror hellre jag slök
så kallad svensk biff med lök.
Ja gamla Sverige ä bäst ändå!

5

Man bjuds på tempelfester
me offer å galej,
men gamle gubben Budda
ligger inte alls för mej.

Refr.:

Det röks opium
uti vartenda rum,
sén fyllnar man till helt apropå.
Nej, bättre ä en kardus
av gamla Ljunglövens snus.
Ja, gamla Sverige ä bäst ändå!

6

Här finns det mandariner,
som ilsket på oss glör,
å kvinnsen gå omkring å plågas i för trånga skor.

Refr.:

Vi ständigt bedras
av denna lumska ras
av små puttefnask, som gå på tå.
På tio gula förstås
så går det en utav oss.
Nej, gamla Sverige ä bäst ändå!

Slut.

En jazz uppå handklaveret.

1

När mitt jobb jag kunnat sluta,
vila inga sorger mer,
ur en skuff i vår kajuta,
ta vi våra handklaver.
Det är roligt ner i basen,
och det skriker som en katt,
men sånt där det ger jag fasen
för jag vet ju ändå att:
En jazz uppå handklaveret,
ger livet en fin kulör,
det riktiga spelmanneret,
går jäntan på gått humör.
En jazz uppå handklaveret,
är sjömannens O och a.
Bara han har rätta klämmen på't
och det har ju du och ja.

2

Uti världens många hamnar
runt omkring i syd och nord,
töserna en sjöman famnar,
för ett ömt och kärligt ord.

Sjömansbruden fruktar böljan,
men hon tänker allt ibland
på sin vän: Om hon fick följan
när han drar på fjärran strand:
En jazz uppå handklaveret,
det är ändå numro ett,
en kyss när som ingen ser'et,
gör allting så ljust och lätt.
En jazz uppå handklaveret,
den frestar till hittlaha.
Bara han har rätta klämmen på't
och det har ju du och ja.

3

Jag så svartsjuk är på havet,
det har tagit dej från mej,
men när jag en dag lagt av'et
gifter jag mej bums med dej.
Om du sen står i och knokar,
kan vi få det flott vi två.
Gods och guld och gröna skogar
har jag ej, men du kan få:
En jazz uppå handklaveret,
och du får en kaffegök,

och du kanske om du ber rätt
av storken ibland berån.
En jazz nypå handklaveret,
är kanske vad han ska ha?
Bara han har rätta klämmen på't
och det har ju du och ja.
Slut.

Bland bränning och skär.

1

Jag föddes ut på Nordsjön
en stormig vinternatt,
när stormen bjät i spanterna
och far min stod vid ratt.
Jag kom i bränning å skär,
där fick jag min karaktär,
som likhar havets vilda makter
på ett ungefär.

2

Jag växte opp, blev vackrare än själva don
jag måste ha polisens hjälp mot flickorna i land.
dom var som bränning å skär,
dom låg på knäna här o där

å gråt för att dom alla ville bli mina hjärtans kär.

3

I Kina höszerna å saffransgula överlag.
Dom hade väl fått gubsot utav sorg den dag som jag
drog ut i bränning å skär
långt ner till Södern just där
Hawijés sköna döttrar bara fikonbladet bär.

4

Där tog jag varje Lolalo ifrån den svarta karln.
På Grönland rymde jag från eskimår å deras barn,
stack ut i bränning å skär
kom till Turkiet me besvär.
Sultanen kring sitt harem ställde ut sin militär.

5

Japanskorna ha snea ögon i sitt konterfej.
Dom blev väl så'na där dom stod å bliga efter mej,
när jag bland bränning å skär
som kärlekens funktionär
for ner till Spanien utan några gnats å formalär.

6

Där kom di 40 nunnor ombord me kyrka steg.
Dom bad och gråta för att få mej in på dygdens väg.
De var som bränning å skär.

78

jag grät me var å en hart när
å när jag for från Spanien fanns inga minnor där.

7

På mina färder jorden runt jag gjort mej nog ett namn
å tusentals å flickorna som vilat i min famn.
Me både bränning å skär
på alla stränder det lär
stå jättor nu som börja över den dom hade här.

Slut.

När vågorna börja X rulla.
meld. En jazz uppå handklaveret:

1

När man seglar genom livet,
~~han~~ söker man ett svärmeri,
träffar man det rätta vivet,
ska man genast dreja bi.
Du som varit championen
i den ljuva kärleken
och som jobbat med passionen,
när ska man väl visa den?
När vågorna börja rulla,
så både man här å sér't,
då bli vi så kärleksfulla

vid tonerna från klaver't.
Man känner den gamla takten,
den alltid är likadan,
å den har i alla tider va't
som en fläkt från ocean.

2

Jänterna en sjöman lockar,
som dom gjort i alla dar,
men i regel dom ors plockar
på dé lilla, som vi har.
Ja nog får vi våra stångar,
havet ger ej bara fröjd.
Du som alltid saknar gengar,
när ä' du väl glad å nöjd?
Refr. När vågorna börja rulla, o. s. v.

3

Man skå visa man är herre,
ha ett kvinns på alla fem.
Gifter man sej blir dé värre,
då så kan man hälsa hem.
Men när töserna de kalla,
kan man få en trevlig stunn'.
Låj, när bär en sjöman falla

för en liten rosenmun?
Refr. När vågorna börja rulla, o. s. v.

4

Uti närbau alla hamnar
väntar oss en liten vän.
De som prövat våra famnar
längtar säkert dit igen.
Inte tror jag det kan gorra,
att man blott har en kurtis,
ähnej, man skal ha en massa
alltid liggande på is.
Refr. När vågarna börja rulla, o. s. v.

Slut.

Balens Drottning.

v. 1.

Med lågande kinder hon kastar,
nu ur valsen som nyss dagit slut.
hon kappan kring axlarna kastar.
och skyndar i parken sen ut.
Bakom henne donerna ljuda
klart skiner salongen i ljus
lätt falla de flinga på flinga

och doft höres tonernas ljud.

v; 2.

Wi flydde hon bort från de andra,
då balsalens drottning hon var,
vi skulle hon ensam så vandra,
förgäves, hon lämnar ej svar,
Genom hopande drivor hon finner,
sin väg genom dunktet ändå.
tills borta i parken hon finner,
en ensam och undangömd vrå.

v; 3.

Där står ju en björk som hom känner
till trädet hon lutar sig fram.
Och pannan som feberhet bränner,
hon vilar en stund mot dess stam
Två dödjande läppar hon trycker,
mot den isiga trädet o ler.
ett namn hon tycks skönja i barken,
vid månglansens mattbleka sken.

v; 4

O ljuvligt hon drar sig tillminnes
den handen som skrivet det har.
Hur lycklig hon var ej tillsinnes

en majdag så strålande klar.
Hon minnes så väl varje skåra,
och drömmande såg hon därpå,
liksom för att barken ej röra.
hon bröt en förjätmigej då.

v. 5.

Sen dess har hon aldrig fått skåda,
den plats där de mötte varann,
ty ödet åtskilde dem båda
och år efter år sen försvan,
nu tillhör han redan en annan
och all hennes lycka ~~försvan~~ har flytt.
hon lutar den brännheta pannan
mot den isiga barken på nytt.

v. 6.

Ånyo höres tonerna ljuda, och dansen
tycks ej taga slut.
hon ildigt i valsen sig svingar,
med strålande blick, som förut,
men björken där nere i parken
står där isig på grenar o stam.
och vinden bortsopat från marken
de spår där den sköna gott fram.

Slut

En sommarkväll.

v. 1.

Låg minns du en sommarkväll
När först jag kände dig.
Den allra första kyss du gav
den bränner kvar hoss mig.
Du var mitt allt i dagens ljus
om natten i min dröm.
Så viskar hon i gröna lund
tills natten den försvann.

v. 2.

Ack om jag finge äga dig
o hålla dig så kär.
Min kärlek är som rosen
mitt hjärta knoppen bär.
Vad tjänar det att älska
och hålla dig så kär.
Vad tjänar det att leva
när man förskjuten är.

v. 3.

Om någon önskar veta
vem visan diktat har.
Det har en fattig flicka

som troget hjärta har.
Mitt namn vill jag ej nämna
det kan väl förstå.
Så viskar hon i gröna lund
till natten den försvann.
Slut.

Mor

1/ Vem har hållit dej så kär ifrån din första
stund vem har sunkt din panna kysst
din späda barnamun. Vem höstar dig
alltjämt med kärleksfulla ord jo det
gör lilla mor din bästa på vår jord

Refräng

Och ingen är som mor min egen lilla
mor. Ej uti hennes hjärta kärlek alltid
bor. I från min första stund hon alltid
älskat mig. o mor min lilla mor jag glöm-
mer aldrig dig

2

Och när du blivit stor och ifrån ditt
hem du for. vem har dig väl i minnet
och i tankarna dig sett. Ja det gör lilla
mor

som följer på din förd och önskar dig
allt gott i denna stora värld. Refräng

3

Tiden den går fort och åren hastigt flyr
skäms då ej för din moder fast hon
gammal är o grå. Du kan vara stolt
att du en moder har och vörda henne
ämt en gång på gamla dar. Refräng

4

Nu flaggan sallt i topp o glädjen den
är stor en hyllning vill jag ge min
egen lilla mor. På morsdagen vi sam-
las uti hemmets stilla vrå. uppliva
gamla minnen sen vi vara små. Refräng

Teckomatorp den 22/-26

O. Ahlberg.

Sjömans änkan

En sjöman är min make
En sjöman är min vän
Han far ut på vida havet
Men kom aldrig mer igen

2

Vad skall en sjöman tänka
När mörkret faller på
Och ingen räddning synes
Så långt ögat når.

3

Jag skulle plocka blommor
Och binda dig en kvans
Men tiden den var sådan
Att inga blommor fans.

4

Men när det bliver sommar
Och när det bliver vår
Då skall jag 6 plocka blommor
Och lägga på din bår.

5

Säg hör Ni flickor alla
Som är i unga år
Tag aldrig någon sjöman
Ty för Ej dig sorg Ni får.

6

Om någon önskar veta. Vem visan diktat hor. Det hor en sjömans änka. Med sina
fem små barn. Slut.

På Barnsjukhuset.

1

I en sal på Lazarettet där de vita
sängar stå.
|: låg en liten bröstsjuk flicka
sjuk och blek med lockigt hår :|

2

Allas hjärtan vann den lilla
där hon låg så from och god.
|: och sitt lidande det bär hon
med ett barnsligt tålamod :|

3

Så en dag hon frågar läkaren
som vid hennes sida står.
|: får jag komma hem till Påsken
hem till lilla kära mor :|

4

Läkaren svarar nu den lilla
ej mitt barn det får du ej
|: men till Pingsten kan väl hända
du får komma hem till mor :|

5

Pingsten kom med gröna löven

blad och blommor på var äng.
|: men den lilla sjuka flickan
ligger ständigt i sin säng :|

6

Så en dag hon fråga läkaren
som vid hennes sida stod.
|: får jag komma hem till Julen
skall jag vara riktigt god :|

7

Läkarn svarar ej den lilla
men strök hennes gyllne hår.
|: med en tår uti sitt öga
vänder han sig om och går :|

8

Nu den lilla har fått flytta.
ifrån sjukdom och från mor
|: och nu är hon hos Gud Fader
där det ingen sjukdom bor :|

Balens ~~Drott~~

Härligt musiken hörs klinga i den
stora sal, fötterna liksom fått vingar,
uppå en gladare bal. Allting strålar
och blänker. ~~timma~~ för timma hörs
slå, ingen på morgonen tänker e
emedan valsen går.

2 vers

Gå inte på balen i afton.
Stanna hemma hos lillan i kväll
det gör hon ej där i salen,
hon är ju så glad och så säll.
Vad bryr väl hon sig om hemmet.
när hyllning or andra hon får.
hon är berömd lillan är glömd
medan valsen går.

3 vers

I bland en svingande skara
hon ägde de sjönsta behag
hon tycktes den gladaste vara,
hon dansar med vårdslöst behag.
I bland en hop karaljerer tjusande
blickar hon får

Men hennes man
hemma är han
medan valsen går.

4 vers

Antligen fröjderna flydda.
sakta man skiljs från varan
När hustrun i dörren till sin hydda
möter sin gråtande man
inte ett ord han kan säga
pekar mot vaggan blott
Allt är förött
Lillan har dött medan valsen gott.

5 vers

Härligt musiken hörs klinga
i den stora sal. Fötterna
liksom fått vingar, uppå
en gladare bal.
Mitt uti dansen o villan.
när hustrun mot herrarna log.
medan där hemma
Lillan utan sin mamma dog.
Gissleberga den 9 December - 28.
Olga Ahlberg.

Sepelinvalsen.

Jag kommer, jag kommer och hämtar dej i Sepelin. Luftskeppet stiger mot himmelens kust bort i från jordens bekymmer motorn den surrar med glädje och fröjd älskling jag känner mig nöjd och även om regnbyar skymmer vet jag att vägen är röjd

Refräng

Där uppe ovan molnen ~~der~~ är himmeln alltid blå där uppe ovan molnen försvinner allt. det grå jag seer dit blåa öga där skjimsa tårarna ännu en hälsning från det höga jag bringar till dig hjärtevänn. Du sörjer, du sörjer bak blommig rullgardin. jag kommer jag kommer och hämtar dej i Seppelin.

2 vers.

Stjungker man ned i en luftgrop i bland
doch stjunker aldrig till norent.
Så ligger dimman prisist som ett band
saker i blick och hand
de åker så lätt i morent
och ser på skyarna än.

Gissleberga den 24/3-30. O. Ahlberg.

Hälsa det till Mor!

Att min mor ej ~~mer~~ finnes mer
hennes bild jag ofta ser
När som stjärnorna glimma på kvällen
Mor som lämnat har oss små
foljer oss nog från det blå
för du kära uppå himlapällen.
Tag en hälsning med till Mor
att hon förlåter att jag stor bror
på gården står o gråter Jag vill
skäms för jag är stor, jag tar
hand om lille bror, hälsa det till mor.

2

Gråt ej mer för dina små
vi skall reda oss ändå.
Det är tur du har mej
här på jorden. Jag är ganska
liten än, men jag blir nog större
sen. och då mor kan du ta mig
på orden. Jag ett hus så vackert
at oss två skall bygga. Lille bror
och jag vi bor der ~~lugna~~ lugna trygga

Rena kläder hela skor, jag tar hand
om lille bror hälsa det till mor.

3

Innan mor till himmlen gick
hon ett löfte av mig fick
att vi tva skulle hjälpa varandra
lille bror med liden kan
tiksom jag nog bli en man
Han skall lugnt vid min
sida få vandra
Hälsa mor att hon ej mer
behöver sörja Jag skall växa
fort i morgon skall jag borja
Allt blir bra när jag blir stor
jag tar hand om lille bror
Hälsa det till mor.
Norra Skrävlinge den 5 Juni 32
Olga Paulina Ahlberg

Capri

Vid Neapels ~~strand~~ vik
fylld av romantik
Capri i solljusets drömmar
och vid dess strand, knytes tusen band
Men jag har där, en gång varit kär
och aldrig mera jag glömmer vårnatten,
som just begynt, då hon kom.

Refräng

Det var på Capri vi mötte varandra
Jag mins det än som det vore i går
då bland mimoser jag såg henne
vandra i Italens blommande vår
Jag nu mitt hjärta på Capri har mis-
tat, tyvärr var hon ej annat för mej
ty hennes svar på den frågan jag
dristat, var ett vänligt men talande
nej. Natten var en ~~saga~~ dröm en saga
vid Marina Grandes strand. När en kyss
jag ville taga - gav hon blott till ovsked
sin hand. På hennes finger en vigselring
blänkte, och med en hand kyss jag sade adjö
så kärleks sagan som Capri mig skänkte såg
Neapel och sen fick den dö.

Stunsiga Soffi

1 v.

Första gång jag såg Soffi oj, oj, oj.
var på ett marknads tivoli " "
Jag tyckte hon var fin o nätt " " "
på huvut bar hon en schalett " " "

2 v.

Sen skulle vi till prästen gå oj, oj, oj.
för bröllopet det skulle stå " " "
och lilla Soffi hon fick brått " " "
man kan ju inte undra påt " " "

3

På bröllops natten tänkte ja oj, oj, oj.
nåt roligt skall en mänska ha " " "
men lilla Soffi sa så här " " "
jossis Per vad du är kär " " "

4 v.

Sen tog hon utov sig en tjol oj oj oj
Brösten la hon på en stol " " "
Den ena höflen hon lossa på " " "
sen på håret lika så " " "

5 v.

Sen tog hon fram en liten spann — Oj, oj, oj
tanderna lade hon i vann — " " "
på ena benet var hon skavank — " " "
till sist hon skruva ar en skank — " " "

6 v.

Då var det jag som dusta ar — oj oj oj
hällre jag låg uti min gror — " " "
Fast Soffi sa att ja var kär — " " "
Den natten fick hon ingen Pär — " " "

7 v.

Svärmor kom om några dar — oj, oj, oj
och frågte hur det med mig var — " " "
~~jo tack det lilla som var hvar~~ — " " "
jo tack jag henne gar till svar — " " "
rätt bra det lilla som var hvar — " "

Värmö den 4 Maj ~~1969~~ 1969

Det växte en blomma

1

Det växte en blomma vid granars fot
I skogen bland massa och hjung
Den lilla knapt syntes för jättarnas rot
Hon stod där så enslig och lugn

2

Säg fruktar Du ej att i skogen
stå gömd
omgiven av skuggarnas vakt?
O nej, ty jag aldrig av Herren blir glömd
Han även på blomman ger akt.

3

Men önskar du ej att i trädgården stå
och dofta till menniskors behag
O nej, jag trivs bäst bland de ringa små och
Jag föddes till skogsblomma jag

4

Men snart skall för vintriga
stormar du dö
Den blomma som blommade nyss
Då vilar jag ljuvt under täcket
av snö, och vakna vid vårsolens kyss

5

For läxan hav tack lilla blomma
så skön
om enstig och bortglömd min stig
Den Gud som mig skapat min
fader ju är
Han vårdar sig även om mig

6

Fast ringa och liten, mig Herren är när
Jag vandrar så lycklig och säll
Var morgon mig bönen till
~~Himmeln~~ Himmeln bär
Jag slumrar hos Jesus var kväll.

7

Likt blomman jag också skall
vinna och dö
Min Frälsarens löfte står kvar
om stoflet är gömt under täcket
av snö
Är anden hos Gud i förvar.

Skrivet. lörd. den 10 Maj 1980

Olga Paulina Ahlberg

Råd och Rön.

Att få Rödvinsfläckar ur duktyger sker bäst och biligast genom att låta den fläckade delen av duken ligga i varm, mycket stark koksaltlösning ett par timmar, varefter tvätttvål och varmt vatten användes.

Att borttaga fläckar ur sammet.

Om en fläck uppstått å sammet, fuktar man den med vatten och bestrycker den med ammoniak, varpå man drager sammetets avigsida fram och tillbaka över ett kett strykjärn, så att ångan tränger igenom och åter uppreser det nedstrukna stället.

Att rengöra gula eller vita tvättskinnshandskar.

Fyll ett handfat med vatten så varmt att händerna nätt och jämt kunna hållas däri slå däri äggkopp full med stearinolja och lika mycket amoniak, rör därefter om tills

det skrumpar, Drak handskarna på händerna och gnid dem rena, tryck lätt ut dem och häng upp dem till torkning. Gnid dem därefter tills de hännas mjuka och dem åter på händerna.

Då man syr tunna tyger på Maskin vilja gärna dessa rynkas detta ~~lätt~~ unvikes om man lägger lite pappar under tyget medan man syr pappert fast syss naturligt vis men kan lätt avlagsnas

Fläckar av käda på händer & kläder avlagsnas med kyrentin.

Då strykjärnet vill fastna när man strykerm stärkta kläder gnides detta på ett papper med på strött sallt.

Mal onträdri gi i lådor och skåp där man strött hela kryddnejlk

Ett bra kitt

För porslin och stengods fås, om man blandar så mycket gips i en gummilösning, att blandningen blir som en tjock gröt, och bestryker med denna brott ytorna på föremålet som skall lagas, och trycker delarna hårdt tillsammans tills de fastnat.

Fläckvatten

Till rengöring av herrgarderåb och mörka pésedlar ~~ovenhuvud taget~~ ~~använder jag sedan~~ 10 öre eter, 10 öre amoniak som blandas med vatten på en helbutelj och omskas väl. Har man fläckar att taga ut häller man litet av fläckvattnet på ett tifat, doppar en yllelapp däri och gnider med denna det fläckiga stället.

Klistermedel som ej surnar

1 lisked alun upplöst i litet hett vatten. När detta svalnat, rör man däri så pass mycket mjöl, att det blir som

tjock grädde. Det bör röras tills alla klumpar äro borttra och det är smidigt och jämt. Då upplöses ½ tesked harts i litet kokande vatten, detta hälles under ständig omrörning i klistret och blir då snart som en tjock massa. Denna förvaras svalt och overtäckt och när man behöver klister, tager man så mycket man behöver och upplöser i lite varmt vatten

Järnspis håller sig blank om den skuras med siktad aska och ättika vilka ihop röres till en smet.

Segelgarn eller snören

som uppbindes ute i det fria (undgår) ruttning. Segelg.-snören. lägges i alun lösning under några dagar

Mot mjäl i håret

anbefalles tvättning med såp sprit en till trå gånger i veckan sedan håret torkat, ingnides huvud svålen med resin olja som är befodrande för hårväxten.

Ett gott medel mot liggsår.

6 till 8 kvinten kärnor på hälles 2 mtsk. vatten, för stå tills det bildar en slemmig vättska, varmed man två gånger om dagen pänslar. Rodnadena omheten avlägsnas snart, huden stärkes och liggsår förhindras. Skulle redan hål ha uppstått, läkes det snart genom detta engkla medel, såret bör doch emellan ~~åt~~ påstrykningarna tvättas med borsyrlösning

Rengörning av Kopparkärl

Man sönderskär några potatisar med skalen på, tillsätter en handfull salt och kokar det i vatten till en gröt. Med den ännu varma potatisgröten gnides nu kopparkärlet ordentligt. därpå ingnides föremålet väl med fin Sjösand, renspolas och avtärkas med ett mjukt tyg.

Toelett vatten

10 gr Pottaska, 10 gr. borax i 120 ~~mm~~ kubikcm. distilerat vatten och sättes till lösningen litet orangeessens rosenvatten.

Bonsyrlösen

Man tager 2 mtsk. Bonsyra till varje liter vatten.

Kådfläckar på ylle (Hemmet)

Borttages på följande sätt:
Uppmjuka fläcken med varm terpentin flera gånger och gnid sedan fläcken försiktigt. Därefter borttvättas terpentinet i svagt trål vatten.

(Hemmet) Flott och andra fläckar på cocosmattor

Avlägsnas genom att mattan borstas och tvättas med bästa sorts asyrtin trål och ljunt vatten. Därefter sköljas med rent ljunt vatten, varpå mattan får tårka.

Rostfläckar

Kunna ofta med fördel avlägsnas genom att man låter det fläckiga partiet ligga och dra i avkok på rabarber. Detta göres i ordning på så sätt, att rabarber skäres i små bitar. överhälles med vatten och får koka 10-15 minuter, varefter denna blandning silas och det fläckiga plagget lägges ned i en kokande lösning. Ned mycket inbitna fläckar kan blandningen få upprepas ett par gånger

Att rengöra gula skor.

Några droppar terpentin blandas i ett par mtsk. skummad söt mjölk. Då skorna blivit väl rengjorda från smuts och damm, doppas en liten lapp i en blandningen och skorna knides därmed tills de se rena ut. Sedan putsas de på vanligt sätt, men skokremen lägges ej direkt på lädret utan ingnides på en liten lapp varmed gnides; det blir eljest skört o spricker.

Mögelfläckar på kinne väv.

Kunna borttagas genom att ingnidas med såpa och pulvriserad kalk, varefter plagget utlägges i solen. Då det tärkat fuktas det ånya. Om detta upprepas två gånger försvinner fläckarna

Köniksplaster

är bra till Bölder.

Om ett Fiskben.

fastar i halsen, svalj ett rätt ägg och ät sedan mycket sönderosad potatis. ägget för benet ned i magen. och potatisen hindrar det på att göra någon skada där

Cigarraska som putsmedel.

När metallsaker äro antupna, fukta svagt cigarraska och gnid flöckarna som snart försvinna. På samma sätt förfares med fläckar på polerade möbelytor förster rutor ~~[illegible]~~ m.

Kan någon större sällhet såda
något ljuvligare än
uti flickans ögon skåda
ljuva rena kärleken
ljuvligare är ändå
att sin älskarinna få?

gnitlla.

Verlden.

min hustru

Jag själv - - - - - - - - - - - - lycklig

Viktor Lyon Årbohutt Hallgryd.
Johan Sjögren Hasste Stekag.
Svensson Toflefabriker
Strömsnäsbruk

Lyckl

109

011

där. Men hur snopna vi blev det kan ingen tro, för den tjuren var Olssons gamla ko.

av.

Greta Mansson

till.

Fru

Olga Alberg

När vi skulle plocka bär.

När vi skulle plocka bär.

I. v.

Det var jag, det var Pelle och Anna-Lisa Bäck och vi klöttade över en stätta och en häck. Sen så var vi i hagen, där bären fanns, och att plocka det gick ju som en dans.

II. v.

Det var fullt utav bär, och vi åt, så många så och min grepkorg var rågad och Anna-Lisas två. Lille Pelle sprang kring med en sprucken mugg,

men i den blev där inte
lagt ett dugg.

III. v.

Bäst det var fick
vi höra ett hemskt o fasligt
vrål. Lille Pelle blev rädd
så han ramla i ett hål,
och nät fasligt kom rusan-
de rakt på oss. Det var
tjuren som hade kommit
loss.

IIII. v.

Tjocke Pelle flög upp
som på vingar i en gran
och sen jag i en fur, där
jag kunde se till stan.
Men se tösungen Bäck.

hon var riktigt väckt tills
hon dabbot kom upp ifrån
vår Bäck.

Λ. v.

Sen så stångades
tjuren och välte våra bär.
Lille Pers gamla mugg låg
i små, små bitar där. Och
vi tordes ej skrika, höll i
oss så och vi satt där en
timme eller två.

IΛ v.

Men så kom där
en kalv som tog alla våra
bär, sen så gick han till
tjuren som låg och tugga

FARFARS VISOR

SAMLADE AV LENNART KJELLGREN

EN GAMMAL KÄNDIS

När Gunnel Nilsson och jag tillsammans med våra visvänner sjunger gamla visor "På kvällskvisten" i TV, får vi ofta förfrågningar om skolsånger. Man minns någon strof, som man sjöng i skolan, och vill gärna höra hela sången. När brevskörden om DU HEMMETS JORD höll på att växa oss över huvudet, plockade vi fram den. Det är kanske inte så underligt, att just den sången lever kvar hos den äldre generationen. Från tiden strax före sekelskiftet fram till fyrtiotalet sjöngs den allmänt i skolorna. Dikten skrevs av P. J. Rosénius och fanns med i Läsebok för skola och hem år 1899. Senare fick den en folklig melodi i Julius Hammarlunds Sånger för skola och hem, som användes i sångundervisningen i folkskolan under ett halvt sekel. Här är sången:

Du hemmets jord där jag som liten lekte,
din blotta åsyn gör min känsla varm.
Här var det modershänder ömt mig smekte,
här blev jag lyft uppå min faders arm.

Här är den fläcken där jag först såg ljuset,
och där jag nötte mina barnaskor.
Än står det kvar, det gamla kära huset
med många minnen ifrån far och mor.

Och här bor ännu många barndomsvänner
som kan minnas väl den tid som flytt.
När dem jag råkar, i mitt bröst jag känner
som om det gamla bleve åter nytt.

Här har jag gravar för mitt minne kära
på kyrkogården, där jag ofta stått.
Här kan jag komma liksom mera nära
de trogna vännerna som hädan gått.

Här fick jag se en bok för första gången,
jag gått i skola här och samlat rön.
Här övade jag in den första sången,
och här jag lärde mig min första bön.

Så mycket gott och skönt jag här mig lärde
på skolans bänk och vid föräldrars bord,
och därför sätter jag det största värde
på denna lilla fläck utav vår jord.

